

Arrest

nr. 205 139 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Merlostraat 6 B/49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt samen met zijn echtgenote, schoonmoeder en twee kinderen op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en zijn familie.

Op 21 juni 2010 dienen verzoeker en zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van verzoekers schoonmoeder ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van verzoeker en de familie ongegrond bevonden.

Op 4 oktober 2011 dient verzoekers familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 28 oktober 2011 dient verzoekers schoonmoeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Op 30 april 2013 dienen verzoeker en zijn familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 437 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 20 juli 2013 dienen verzoeker en zijn familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 438 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 september 2013 wordt aan verzoekers moeder een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest van de Raad nr. 162 460 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 december 2013 dienen verzoeker en zijn familie een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest van de Raad nr. 162 432 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 mei 2014 dienen verzoeker en zijn familie een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 31 juli 2014 dienen verzoeker en zijn familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Op 4 augustus 2014 dienen verzoeker en zijn familie een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2014 worden aan verzoeker en zijn familie bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten van de Raad nrs. 162 461, 162 462 en 162 463 van 19 februari 2016 worden de beroepen tegen deze bevelen verworpen.

Op 26 februari 2015 dienen verzoeker en zijn familie een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 162 428 van 19 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 oktober 2015 dienen verzoeker en zijn familie een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 november 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 22 februari 2016.

Op 24 maart 2016 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is doch ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 2 februari 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 2 februari 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer X

Op 12 juli 2017 dient verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 14 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: G., H.

geboortedatum: (...) 1976

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de onontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht ;

*Eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;
Niet-naleving van de waarborgen voorzien in artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;
De rechten van het kind worden genegeerd.*

DOORDAT :

*De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 3 vereiste documenten ;
Dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum ;*

TERWIJL :

1°Verzoeker is inderdaad niet in het bezit van een geldig visum : doch hij meent om volgende redenen verrechtvaardiging te vinden om een aanvraag tot vernietiging/schorsing van het huidige bevel het grondgebied te verlaten in te dienen ;

2°Dat hij tijdens de behandeling van zijn asielpcedure (duur van drie jaar en half) en tijdens de behandelingen van de aanvragen machtiging tot verblijf op basis van de artikelen van de vreemdelingenwet «artikel 9ter » en « artikel 9bis » hij kopij van zijn paspoort gevoegd heeft bij de aanvragen : dat de behandeling van al deze dossiers jaren heeft geduurd ;

Dat belanghebbende ter goede trouw, altijd gehoopt heeft een gunstig antwoord te kunnen bekomen op zijn aanvragen ingediend voor zijn kernfamilie ;

3°Dat verzoeker ten andere in de periode gaande van 2009 tot 2013 (tot laatst 28 november 2013) in het bezit werd gesteld van Attesten van Immatriculatie (namelijk door de gemeentelijke administratie van STABROEK) : verzoeker was toen verblijfsgerechtigd ;

4°Dat zijn andere familieleden in dezelfde periode ook over (dezelfde) tijdelijke verblijfsdocumenten hebben beschikt ;

5°Dat wat het bevel het grondgebied te verlaten (BGV) BIJLAGE 13 van 14.08.2017 betekend op 04.09.2017 betreft, dient opgemerkt te worden dat die geen melding maakt van de identiteit van zijn minderjarige zoon, wat dus neerkomt op een BGV dat zeker geen rekening houdt met een minderjarige, welke deel uitmaakt van het kerngezin, en dus effectief het familieleven van verzoeker ter zijde laat, wat ingaat tegen de waarborgen voorzien bij artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;

6°Dat er bij het uitvaardigen van dit bevel het grondgebied te verlaten geenszins een afweging gedaan werd tussen de belangen (voor- en nadelen bij de beslissing wanneer er kinderen bij betrokken zijn) van het kind en van de Staat : voornamelijk wanneer het gaat om verwijderingsbeslissingen dan nog van een regelmatige schoolgaande minderjarige ;

Dat geenszins rekening gehouden wordt noch met nationale noch met internationale normen aangaande de kinderrechten : het hoger belang van het kind werd geenszins in overweging genomen ;

Dat ten andere verzoeker twee regelmatig sedert meer dan acht jaar schoolgaande kinderen heeft in België :

*7°Dat ten andere ook blijkt uit twee handgescheven verklaringen van deze kinderen, dat zij hun moedertaal (het Armeens) nog wel kunnen spreken doch niet meer schrijven, wat een verandering van school naar het oorsprongland een tweejarige vertraging in hun basisopleiding zou teweegbrengen ;
(stukken 5 en 6)*

8°Dat het bruusk wegtrekken van verzoeker, van zijn twee regelmatig in het ingeburgerde land schoolgaande kinderen, tot zware psychologische, moeilijk herstelbare gevolgen kan leiden ;

Dat dit de hoofdrede is waarom verzoeker, vader van deze twee kinderen, geen gevolg kon geven aan de bevelen het grondgebied te verlaten -

9°De bijkomende reden is de hulp voor de erg zieke, gehandicapte en rolstoelgebonden schoonmoeder T. R., voor zijn de echtgenote G. L. de intensieve mantelzorgster is ;

10°Dat in geval van terugkeer van zijn andere familieleden, voornamelijk de schoonmoeder en haar dochter, dit opnieuw problemen kan scheppen in de regio, te wijten aan hun azeri-afkomst, problemen waarvoor zij in september 2009 asiel aangevraagd hebben in België ;

11°Dat conform het recht op een eerlijk proces (art. 6 van het E.V.R.M.) en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoeker nog tijdig zijn rechten zou kunnen laten gelden :

– in het kader van hangende aanvragen machtiging tot verblijf zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken eventueel hangende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval betrokkene verzoeker het land zou moeten uitgezet worden ;

Besluit :

Dat verzoeker op 15.09.2009 in België binnengekomen is :

Dat door de lange tijdspanne voor de behandeling van diverse verblijfsaanvragen zowel voor verzoeker en zijn familie, heeft dat een rechtmatig vertrouwen gewekt bij verzoeker en zijn echtgenote G. L. dat zij zich naar behoren konden inburgeren in de Belgische Maatschappij : werken, schoolgaan, sociale contacten opbouwen en onderhouden enz. ;

Dat de ouders er alles aan gedaan hebben opdat de kinderen in het nederlands naar school konden gaan en dit met succes sedert meer dan acht jaar, en onafgebroken ;

Dat in voorkomend geval, door de uitvoering van een BIJLAGE 13, ten laste van verzoeker er splitsing van de familiekeren zou ontstaan, wat ingaat tegen artikel 8 EVRM, dat het fundamenteel respect van het privé- en familiaal gezinsleven poneert ;

Dat huidig Bevel om het grondgebied te verlaten van 14.08.2017 de minderjarige zoon van verzoeker niet vermeldt, nochtans in de diverse aanvragen tot verblijf (zowel op basis van de medische problematiek van de schoonmoeder (art.9ter wet van 15.12.1980) als tijdens de andere aanvragen, werden telkens de volledige identiteit (voorheen van de twee minderjarige kinderen) nu vermeld : nu is nog één kind minderjarig ;

Dat DVZ in haar beslissing om een BGV op 14.08.2017 – BIJLAGE 13 af te leveren geen rekening heeft gehouden met een geheel van nuttige elementen, waaruit blijkt dat het uiterst moeilijk zoniet onmogelijk blijkt te zijn, om momenteel noch in de nabije toekomst naar het herkomstland Armenië terug te keren, namelijk omdat :

-geen rekening werd gehouden met de bedreigingen, discriminatie en gewelddaden in het oorsprongland tegenover voornamelijk de minderjarige kinderen, gezien de gemengde azeri-afkomst van zijn schoonmoeder en zijn echtgenote ;

-geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van woning in Armenië die zij verkochten teneinde hun reis en visas te kunnen betalen naar België ;

-geen rekening werd gehouden met de nu meer dan acht jaar lang regelmatig schoolgaande kinderen G. L. en G. H. welke hun studies succesvol wensen te beëindigen in hun studierichting (zie stukken 3 en 4) ;

-geen rekening werd gehouden met de ernstige medische niet-verbeterende gezondheidstoestand van de halfverlamde en rolstoelgebonden schoonmoeder T. R., waarvoor zijn echtgenote mantelzorgster is (zie stuk 7) ;

-geen rekening werd gehouden met de nodige stabiliteit, rust, afwezigheid van stress voor verzoeker en zijn kerngezin ;

Dat naast verzoeker, de ganse familiekeren zich, met het gewekte rechtmatig vertrouwen door het geheel van de lange procedures, zich verder heeft kunnen inburgeren en deelnemen aan het sociaal leven ;

Dat er bijgevolg, volgens verzoeker sprake kan zijn van schending van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie geen rekening heeft gehouden met alle objectieve elementen (de kinderen, de gezondheidstoestand, de schoolopleiding.....), dat hierdoor de motiveringsplicht en de beoordeling van DVZ minstens gebrekkig is ;

Dat een uitwijzing, het land te moeten verlaten, in de actuele en vorige context, een eerder onmenselijke beslissing zou kunnen uitmaken, wat ingaat tegen de waarborgen voorzien in artikel 3 van het E.V.R.M.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het ‘objectiviteitsprincipe’,*
- De motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Art. 3 en 8 EVRM.*

Er zou tevens sprake zijn van een ‘beoordelingsfout’.

Vooreerst merkt verweerder op dat door verzoekende partij niet wordt ingegaan op de in het middel voorgehouden schending van het objectiviteitsprincipe. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij voert in essentie aan dat de ‘voorgaande DVZ-documenten’ (bedoeld wordt: de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het hangend inreisverbod) ‘te goeder trouw’ niet werden uitgevoerd, en dit rekening houdend met ‘de hoop’ die hij vestigde in de myriade aan ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf. Verzoekende partij wijst erop dat hij in het verleden (tot eind 2013) in het bezit was van een attest van immatriculatie, en stelt nog dat het inreisverbod hem pas op 06.06.2014 betekend werd.

Verweerder laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op 1determinerend motief, m.n. de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft (art. 7, eerste lid, 1°).

Dit motief wordt door verzoekende partij niet betwist.

Waar verzoekende partij zich beroept op het vertrouwensbeginsel, laat verweerder gelden dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28januari 2008, nr. 179.021).

Van dergelijke rechtmatige verwachtingen kan in casu geenszins sprake zijn. Integendeel, uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekende partij (en zijn familieleden) gedurende jaren de ene aanvraag na de andere hebben ingediend, die allen werden afgewezen. Bovendien werd meermaals een verwijderingsmaatregel betekend.

Het is teregt om te lezen dat verzoekende partij meent dat er in een dergelijke context, waarbij talloze weigeringsbeslissingen werden genomen, sprake kan zijn van door de overheid gecreëerde verwachtingen.

Verzoekende partij toont verder allerm minst aan dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar zijn minderjarige kinderen.

Verweerder laat ter zake gelden dat de kinderen, net zoals verzoekende partij en zijn echtgenote, illegaal in het Rijk verblijven. Er is bovendien slechts één minderjarig kind (H.).

H. volgt op administratief vlak de verblijfssituatie van zijn moeder. Aan haar werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, en zij maakt bovendien ook het voorwerp uit van een inreisverbod.

Van verzoekende partij en zijn echtgenote wordt dan ook verwacht dat zij beiden het land verlaten, en dit samen met hun (minderjarige en meerderjarige) kinderen.

Van een schending van art. 8 EVRM kan in die omstandigheden geen sprake zijn.

Zie:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Waar verzoekende partij verwijst naar ‘kinderrechten’, is het niet verweerder niet duidelijk op welke rechtsregel wordt gedoeld, en dit te meer nu de bestreden beslissing zelfs niet werd genomen ten aanzien van de kinderen.

Verzoekende partij legt ook geen feitelijke grondslag voor van zijn beweringen. Hij maakt misbaar over het wegtrekken van de kinderen uit het land, maar toont niet aan dat hierdoor psychologische schade zou worden geleden (anders dan de schade die hen werd toegebracht door hun ouders, die ervoor gekozen hebben om de kinderen illegaal in het land te laten verblijven). Hij bewijst al evenmin dat scholing in het land van herkomst niet mogelijk is.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 6 EVRM.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,*
- verzoekende partij nooit een asielaanvraag indiende,*
- de beweerde problemen in het land van herkomst wel werden ingeroepen door de schoonmoeder van verzoekende partij, en reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van een asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen,*
- verzoekende partij gedurende verscheidene jaren in België verbleef en steeds kon rekenen op de bijstand van een advocaat, maar toch geen asielaanvraag indiende, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.*

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet aan op welke wijze het door hem ingeroepen *“objectiviteitsprincipe”* zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien wordt erop gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is.

Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker ontkent niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

3.3.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Door te wijzen op de lange duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en aanvragen om een verblijfsmachtiging en te stellen dat hij *"ter goede trouw, altijd gehoopt heeft een gunstig antwoord te kunnen bekomen op zijn aanvragen ingediend voor zijn kernfamilie"* en dat bij hem en zijn echtgenote een rechtmatig vertrouwen gewekt is *"dat zij zich naar behoren konden inburgeren in de Belgische maatschappij"*, toont verzoeker niet aan dat aan deze voorwaarden zou zijn voldaan, temeer nu blijkt dat hem gedurende zijn verblijf verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Ook de omstandigheid dat hem tijdelijk *"door de vorige gemeentelijke Administratie van Stabroek een attest van Immatriculatie overhandigd werd"* doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt immers geen enkel element aan dat dit attest hem ten gevolge van een vergissing zou zijn afgeleverd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Inzake artikel 3 van het EVRM verwijst verzoeker naar de medische toestand van zijn schoonmoeder en naar de gemengde Azeri-afkomst van zijn echtgenote en schoonmoeder.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoeker betreft en dat het belang bij het beroep persoonlijk moet zijn. Verzoeker kan niet verwijzen naar de gezondheidstoestand van zijn schoonmoeder om de nietigverklaring van huidige bestreden beslissing te verkrijgen. Waar verzoeker erop wijst dat zijn echtgenote mantelzorg geeft aan zijn schoonmoeder, wordt opnieuw vermeld dat dit niet getuigt van een persoonlijk belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat aan verzoekers echtgenote en schoonmoeder ook bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven, zodat de familie niet van elkaar wordt gescheiden en deze mantelzorg kan worden verder gezet.

Verzoeker kan evenmin naar de Azeri-afkomst van zijn echtgenote en schoonmoeder verwijzen. Dit betreft niet hemzelf en vormt geen persoonlijk belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Deze gemengde afkomst van verzoekers echtgenote en schoonmoeder werd trouwens onderzocht in het kader van de asielaanvragen die zijn echtgenote en schoonmoeder hebben ingediend en dit werd niet aanvaard. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker tenslotte opwerpt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij zijn woning in Armenië verkocht heeft om transport- en visakosten te kunnen betalen om naar België te komen en dat tevens geen rekening werd gehouden met de nood aan stabiliteit, rust en afwezigheid van stress voor hem en zijn kerngezin, wordt er op gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en dat hij van dit gegeven nooit in enige aanvraag gewag heeft gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte toont de verzoeker hiermee geenszins aan dat hij hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.6. Verzoeker voert aan dat hij, indien hij het land wordt uitgezet, moeilijk zijn recht op een eerlijk proces en zijn rechten van verdediging zal kunnen laten gelden in het kader van hangende aanvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de hangende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Uit de stukken van het administratief blijkt dat alle verblijfsaanvragen van verzoeker en zijn familie waren afgehandeld op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft bij het bestuur dus geen machtigingsaanvragen die nog moeten worden behandeld. De hangende beroepen bij de Raad kennen geen schorsende werking en er wordt vermeld dat de beroepen tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet werden verworpen bij arresten van de Raad nrs. 205 135 en 205 136 van 11 juni 2018. Verzoeker toont niet aan dat hij hierbij zijn rechten van verdediging niet heeft kunnen laten gelden, zodat een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging niet kan worden aangenomen. Bovendien heeft artikel 6 van het EVRM enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij met zijn familieleden (echtgenote, schoonmoeder, twee kinderen waarvan één minderjarig) in België verblijft.

Dit blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Verzoeker voert aan dat zijn twee kinderen nog school lopen in België, dat geen rekening wordt gehouden met de belangen van het kind, dat de taalproblematiek voor het school lopen van de kinderen in Armenië zou spelen en dat zij een achterstand zouden oplopen, dat het vertrek van verzoeker een breuk zou betekenen van de gezinseenheid.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de identiteit van zijn minderjarige zoon, zodat de beslissing onvolledig is en geen rekening houdt met deze minderjarige en dus het familieleven van verzoeker terzijde laat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook ten aanzien van de echtgenote van verzoeker en zijn minderjarige zoon op 14 augustus 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het gegeven dat de naam van het minderjarig kind van verzoeker niet opnieuw vermeld wordt in huidige bestreden beslissing, brengt niet mee dat geen rekening zou zijn gehouden met het familieleven van verzoeker. De naam van het minderjarig kind wordt vermeld op de beslissing die werd genomen ten opzichte van zijn moeder. Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt van zijn gezins- en familieleven of dat er een splitsing van de familieleden zou kunnen ontstaan.

Verzoeker voert aan dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en dat er geen belangenafweging gebeurde inzake de kinderen.

In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker dit enkel kan doen geleden ten opzichte van zijn zoon H. Dochter L. was op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meerderjarig en ontving een eigen bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de synthesesnota van 14 augustus 2017 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met volgende elementen:

“1) Hoger belang van het kind

-> hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar de gezinseenheid volledig behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de bewering dat hun kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in het land van herkomst.

2) Gezin- en familieleden:

-> de gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”

Bijgevolg blijkt hieruit dat wel rekening werd gehouden met de belangen van het kind. Er wordt vermeld dat de gezinseenheid behouden blijft, wat strookt met de gegevens van het dossier: aan heel de familie werden bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt vermeld dat niet werd aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en dat de scholing geen bijzondere infrastructuur vereist. Ten slotte wordt erop gewezen dat de kinderen reeds 9 en 10 jaar oud waren bij aankomst in België, wat maakt dat zij reeds naar school gingen in hun land van herkomst.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn zoon geen Armeens zou kunnen spreken of schrijven en in dit verband een stuk voorlegt, wordt opgemerkt dat dit niet strookt met het gegeven dat zijn zoon tot zijn tien jaar in Armenië naar school is gegaan, wat inhoudt dat hij tot zijn tien jaar in deze taal werd onderwezen, zowel schriftelijk als mondeling.

Volledigheidshalve wordt ook vermeld dat de bestreden beslissing dateert van dezelfde datum als de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag van de familie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin dit argument ook aan bod kwam en behandeld werd.

Er is evenmin een breuk met het gezin, omdat aan heel de familie bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekers echtgenote kan dus blijven mantelzorg verschaffen aan haar moeder, die daar nood aan heeft. Verzoeker wordt niet gescheiden van zijn twee kinderen, die ook het grondgebied moeten verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET